

‘Zie jij ons nu dan ook?’

‘Ik zie een kop koffie en een trommel met koekjes die jij helemaal niet mag hebben, mam,’ klonk het blikkerig.

Trudy keek naar Theo en daarna naar de koektrommel met kokosmakronen. De grote variant. ‘Hoe ziet ze dat nou?’

‘Je moet de telefoon op jezelf richten, mam, niet tussen jullie in. Kijk maar op dat kleine schermpje.’

‘Welk klein schermpje? Ik kijk toch al naar het kleine schermpje?’ Trudy kneep haar ogen samen en draaide de telefoon eens om, maar daar was niets te zien. ‘Theo, pak eens even mijn leesbril.’

Theo stond zuchtend op. ‘Ze had ook nooit zo ver weg moeten gaan wonen, dan hadden we al die trammelant niet,’ mopperde hij.

Trudy zette haar gewone bril af en probeerde met één hand haar leesbril op te zetten, waarbij het rechterpootje eerst in haar oor terecht kwam. ‘Ik zie nog steeds mijn dochter met een veel te grote neus.’

‘Dat is de vertekening door de camera. Kijk eens rechtsonder.’ ‘Wat zeg je? Ik hoor er allemaal gepiep doorheen. Telkens als ik wat zeg, hoor ik jou niet meer.’ ‘Kijk rechts onderaan.’

‘Oh, ik zie er ook zo raar uit! God allemachtig, er kijkt toch niemand mee?’

‘Dat weet je nooit met dat internet,’ murmelde Theo. ‘Voor je het weet sta je met een ontbloot bovenlijf onlijn.’

‘Dan zal ik toch eerst zelf de knoopjes van mijn blouse moeten losmaken. En ik denk niet dat iemand daar op zit te wachten.’ ‘Tegenwoordig kan alles.’ Toen Theo laatst door het park liep en een groepje jongeren passeerde, had hij in een flits iets op één van hun telefoons gezien. Het was zijn inbeeldingsvermogen te boven gegaan. Vanuit die hoek had hij het nog nooit bekeken. Maar voor zulk soort dingen was het nu te laat, Tru en hij sliepen beiden in een eenpersoons elektrisch bedienbaar seniorenbed. Bovendien had zijn vrouw gelijk, hun verrimpelde lichamen waren niets om warm voor te lopen.

‘Joehoe, ik ben hier!’ klonk de metalige stem van Linda en ze richtten zich weer op het beeld. ‘Sinds wanneer maak jij je zorgen over hoe je eruit ziet, mam?’

‘Je laat het klinken alsof ik mezelf verwaarloos.’

‘Is Ella er niet?’ Theo verhief zijn stem. Hij moest zijn nek strekken om vanuit zijn stoel iets te kunnen zien, omdat Trudy de telefoon niet mocht draaien, en hij had geen idee of hij wel hoorbaar was.

‘Ze komt zo, ze is nog even bezig met haar huiswerk,’ zei Linda. ‘Maar hoe gaat het nu met jullie?’

‘Prima hoor, als je de te verwachten ouderdomsmankementen niet meetelt natuurlijk,’ antwoordde Trudy.

‘We mogen geen handen meer schudden,’ riep Theo.

‘Je hoeft niet zo hard te praten, pap, ik hoor je luid en duidelijk.’

‘En wat denk je? Twee seconden nadat de premier het bekend maakt, schudt hij zelf iemand ...